

El Diacrític | | Actualitzat el 07/11/2020 a les 19:52

Diversitats

«No pot caminar, no pot moure els dits. Els braços, sí, però els dits no. La Carme va fer un conte per al seu nét, i el va escriure a mà» | «Els carrers seran sempre nostres? Ho hem de voler. Carrers on la lluita i la manifestació de les idees siguin garantides; però també carrers pensats per a tota mena de persones. Sense obstacles insalvables»

«El que és de debò imperdonable és que la deixadesa dels responsables polítics hagi convertit els nostres carrers en una cursa d'obstacles» | Yumming Wang

Imagina't que ets calbs, o calba, i vas pel carrer. De sobte, se t'acosta algú que no coneixes, i t'etziba:

- Què t'ha passat?

- Com és, que tens tan pocs cabells?

Seria incòmode, oi? Fins i tot ofensiu.

Doncs, per inversemblant que us pugui semblar, quan la diferència és més evident (vas amb cadira de rodes, vas coix, et falta una cama, et falta un braç), segons qui et fa la mateixa pregunta insidiosa:

- Què t'ha passat?

I és igualment incòmode. Igualment ofensiu.

No m'ha passat res, senyora, senyor. Avui, no m'ha passat res. Si va passar alguna cosa, ha quedat enrere, i avui ni hi pensava... Tant li costa, acceptar-me tal com sóc?

En canvi, em provoca una gran tendresa el gest del cambrer o de la cambrera que, enmig dels tràfecs dels esmorzars, em posa el sucre al cafè, va atabalada però pensa en mi. Tot i que, a la pràctica, no em serveix de res, perquè jo puc fer-ho perfectament, i a més: el volia sense sucre, hi volia un sucre, n'hi volia dos...?

Jo recomanaria una norma molt simple: Si et sembla que algú necessita ajuda, pregunta-li. Si et diu que sí, fantàstic. I si et diu que no, no hi insisteixis. Quan necessitem ajuda, la demanem. Ja fa temps que ens van caure, els anells...

Perquè el que et sembla evident (que algú necessita ajuda) no ho és tant. Potser faig les coses d'una manera diferent. Potser les faig més a poc a poc. Però sempre és més agradable espavillar-se un mateix. No em prenguis la poca o molta autonomia que m'he guanyat amb esforç.

I, sobretot, sobretot! No pressuposis que sóc més infeliç, o que tinc una vida més petita i plana que la teva. Potser no ho dius, però ho llegeixo en els teus ulls. Fa mal. I no tens raó.

La meva família, les meves amigues, els meus amics, no m'ajuden mai, si jo no ho dic. Fins i tot, a vegades, alguna amiga despistada em pregunta per què no aplaudeixo (amb una mà!), si és que no m'ha agradat, l'espectacle. I jo li somric, divertida. I després riem plegades. Doncs això, que pot semblar desconsiderat, és deu vegades preferible a la persona patidora que em vol ajudar amb tot, tant si vull com no!

Tinc una molt bona amiga, la Carme, que vaig conèixer quan jo feia un curset de contes. No pot caminar, no pot moure els dits. Els braços, sí, però els dits no. La Carme va fer un conte per al seu nét, i el va escriure a mà. Té una fèrula per aguantar el llapis als dits, i el mou amb el moviment del canell.

La Carme em va impressionar. Però el que va convertir la nostra coneixença en amistat van ser unes altres coses: la seva alegria, la seva clarividència, la seva paciència, la seva capacitat de comunicació, la seva serenitat.

Quan anem a fer el cafè, sempre n'aprenc alguna cosa, i sempre m'emporto a casa un bon grapat d'energia positiva!

Amb la Carme parlem de tot i de no-res, però a vegades ens desfoguem i ens expliquem aquestes petites o grans incomprendiments. «La gent no ho fa amb mala fe», diu ella. Mira, la majoria no. Però n'hi ha que sí.

I el que és de debò imperdonable és que la deixadesa dels responsables polítics hagi convertit els nostres carrers en una cursa d'obstacles: les voreres ocupades per les terrasses dels bars (ara mateix, no), l'absència de rampes o les rampes impossibles o mal fetes; els graons arreu (a les botigues o als bars, si no es pot fer una rampa fixa se'n pot tenir una de mòbil, com aquelles que serveixen per entrar els cotxes als garatges), el transport públic eternament inadaptat; els caixers dels bancs a unes alçades impossibles; i un llarg etcètera.

Hi ha molta gent amb mobilitat reduïda, no només els qui van amb cadira de rodes: homes i dones amb bastó, gent que no hi veu amb el bastó blanc, mares i pares o avis amb un cotxet de criatura, o gent gran amb el carret de la compra que també fa d'agafador...

Els carrers seran sempre nostres? Ho hem de voler. Carrers on la lluita i la manifestació de les idees siguin garantides; però també carrers pensats per a tota mena de persones. Sense obstacles insalvables. Amb el trànsit restringit. Amb espais de joc per als més petits. Amb contenidors assequibles. Amb bancs i cadires al capdamunt d'una pujada, o a peu pla sota l'ombra dels arbres. Amb vàters i lavabos públics i nets. Que entrar a un bar no sigui l'única opció.

Amb arbres que ens deixin veure el bosc.